

[Peter Nielsen.]

inflationen kan finde andre metoder, men de vil jo nok komme lidt i strid med vor liberalistiske livsopfattelse, for skal vi lave noget sådant, må det jo blive en eller anden form for planøkonomi. Foreløbig afventer vi imidlertid denne rapport eller betænkning; på grundlag af den og på grundlag af, hvad regeringen måtte fremkomme med, må vi her i folketinget tage diskussionen op til sin tid, og vi kan vel så gøre det på et mere realistisk grundlag end i dag.

Jeg vil altså bare advare lidt imod, allerede på forhånd at koncentrere sig for stærkt om dette med den automatiske dyrtidsregulering. De fleste af de mennesker, der er inde under den, er ikke folk, der lever over evne; det er ikke dem, der skaber inflation. Der er vel også andre, der sætter deres indtægter i vejret, og det er jo som regel disse andre, der gør det først. Vi taler om kapløbet mellem priser og lønninger. Der er i virkeligheden intet kapløb, for lønningerne har tabt det løb med det samme, de kommer altid bagefter; det er de andre, der først tager sig en fortjeneste; derefter skal lønmodtagerne have kompensation.

Spørgsmålet er, om vi kan få de selvregulerende faktorer ind i vor økonomi, som vi vel i modsætning til andre lande mangler, hvad jo også OECD-rapporten har omtalt, og den væsentligste af dem — ja, jeg tør ikke ophidse det ærede medlem hr. Henry Christensen, men jeg vil dog alligevel lige nævne, hvad der siges i denne rapport — er jo den, at Danmark mangler kildeskatten.

Jørgen Jensen: Selve forslaget til folketingsbeslutning kan det konservative folkeparti tilslutte sig. Vi ser, ligesom andre her i salen, meget gerne, at den saglige undersøgelse, som folketinget i juni sidste år besluttede sig til at lade foretage, fremskyndes mest muligt. Vi vil ligeledes hilse med glæde — i hvert fald fra mit partis

side, og jeg forstår også, at venstre vil gøre det — hvis regeringen meget snart vil fremlægge en antiinflationenplan for folketinget; i selve forslaget til beslutning er datoen den 15. maj jo nævnt. Fra vor side har vi altid været imod inflation, det har vi været før den 15. maj, og det vil vi naturligvis også være efter den 15. maj 1966.

Man har jo i dag under den hidtidige del af debatten været noget inde på selve det reelle i sagen, og jeg vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger hertil. Det er vel således, at ordet inflation kan alle ikke lide; jeg har nærmest indtryk af, at siddende ministre i dette land har lidt svært ved at acceptere begrebet som noget sagligt. Jeg vil derfor foreslå, at vi nogenlunde enes om en definition på begrebet inflation. Efter min opfattelse må det være noget i retning af dette: en tilstand eller en udvikling, hvor indkomsterne stiger mere, væsentligt mere, i hvert fald markant mere end den samlede produktion med den uundgåelige følge, at priserne, altså prisniveauet, stiger.

Se, det er klart, at vi her i dette land må finde os i udenlandske prisstigninger eller prisstigninger, som kommer ind over grænserne på grund af forhold ude omkring. Det må vi, når det drejer sig om stigende importpriser; og det er en ubehagelig ting for et stærkt råstofimporterende land som Danmark. Vi kan være mere glade, når det viser sig, at priserne på vore eksportvarer går op, for så er det vel udtryk for, at det danske samfunds indtjeningssevne totalt set forbedres.

Inflation har i modsætning til disse former for prisstigninger det karakteristiske ved sig, at inflationen er et resultat af en udvikling, som foregår inden for Danmarks egne grænser. Det er altså principielt noget, som vi selv er herre over. Derfor tillægger man vel også regeringen og folketinget, folketingets flertal, et ansvar for en sådan udvikling.

Der er vist ingen tvivl om, at alle — og vi